

menhæng i det. Den militære er faktisk først den sidste løsning, når de andre er mislykkedes.

Og det er da helt klart, at når vi også vil arbejde for demokrati og menneskerettigheder og en international retsorden, så er det også en støtte til forslagene om god regeringsførelse, som den tredje verden jo også har taget til sig, som er forudsætningen for, at de kan arbejde sig ud af fattigdommen og ind i globaliseringen.

Jeg vil godt sige til hr. Peter Skaarup, som rejste nogle spørgsmål, og som står uden for forslaget til vedtagelse – jeg håber selvfølgelig, at Dansk Folkeparti, når vi stemmer, stemmer for – at Libyens formandskab i Menneskerettighedskommissionen selvfølgelig kan have den positive virkning, at Libyen begynder at interessere sig mere for menneskerettighederne.

Men jeg er principielt enig i, at der i sådan nogle udvalg bør være visse adgangskriterier til at besætte formandspladsen. Og det er i en af de reformer, man skal se på, at man altså skal have haft en rimelig fortid i menneskerettighedsarbejdet, i hvert fald de seneste år, hvis man skal kunne komme ind på en formandsplads. Der er alt for mange resolutioner om menneskerettigheder, som bare stemmes ned, fordi Menneskerettighedskommissionen nu har fået den sammensætning, den har. Og så begynder den jo at blive værdiløs, når man ikke kan træffe beslutninger i den og dermed kritisere nogle af de lande, der bryder menneskerettighederne, fordi de, som bryder menneskerettighederne, har et flertal og derved forhindre, at man kommer med resolutioner imod dem.

Så det synes jeg er en af de reformer, man skal se på. Vi skal også se på ECOSOC osv. og også på Menneskerettighedskommissionen.

Hr. Peter Skaarup ønskede også en erklæring om, at vi ønsker at ændre Sikkerhedsrådet. Det har jeg netop givet udtryk for at vi ønsker. Og så ønsker hr. Peter Skaarup også en kritisk indstilling til FN's udviklingsarbejde, der, som han sagde, var uden for økonomisk kontrol.

Jeg vil sige, at under Kofi Annan er der kommet bedre og bedre kontrol med de forskellige organer under FN. Der har også været forskellige direktører, der har taget sig af revisionen i FN de senere år, og det er blevet bedre. Men vi reagerer jo også med vores bistandspolitik over for organisationerne ud fra, om vi synes, at der er en ordentlig revision, og der er en ordentlig anvendelse af pengene, og vi reagerer jo netop ved, hvis ikke der er det, at vi så, ligesom den forrige regering gjorde, fjerner nogle midler fra de orga-

ner, som ikke fungerer tilfredsstillende, så vi er klar over, at vi får valuta for pengene.

Så vil jeg til sidst sige omkring Irak, som dog har spillet en rolle her til sidst, at denne resolution, som FN vedtog for nylig, og som betød, at man nu igen er enig – og jeg bemærker, at Syrien jo senere har tilsluttet sig, så nu er det altså alle, der er enige – deri taler man altså om, at man skal hjælpe Irak med den reformering af systemet, der er brug for, med at genopbygge Irak, med at beskytte dets integritet og med at stabilisere udviklingen i Irak, og man kan ikke stabilisere den, uden at det er ved militær støtte.

Kl. 16.55

Der står jo også klart, at det skal ske under autoriteten. Det vil sige, at FN hermed har taget til sig, at der er en autoritet i området, som skal stå for disse områder og overvåge disse områder. Og det har altså også betydet, at lande som Norge, Holland og Canada nu meget positivt overvejer at gå ind og støtte den stabilisering, som FN har opfordret til.

Og så omkring USA og Mellemøsten – det skal så være det sidste, jeg kommer ind på, det storpolitiske omkring FN – skal man jo være opmærksom på, at FN spiller en meget væsentlig rolle her. FN er med i kvartetten, og Kofi Annans og Terje Rød-Larsens bidrag har spillet en meget stor rolle for arbejdet i kvartetten.

FN har været meget et væsentligt medlem af kvartetten. Og alle i kvartetten er lykkelige for, at USA nu stiller sig i spidsen for et fredsengagement og formentlig også indkalder de to statsministre til møde med præsident Bush inden for en uges tid. Det vil sige, at der ikke er et spændingsforhold mellem USA og FN eller de øvrige i kvartetten. Vi er enige om den køreplan, der er fremlagt. Vi er enige om, at kun hvis USA kaster sig helhjertet ind i fredsbestrebelse, kan det lade sig gøre. Det er FN også enig i.

Så jeg mener faktisk ikke, der er nogen modsætning der. Der er et ønske om hos alle, at FN er der, EU er der, Rusland og USA, og der er enighed om, at USA er nødvendig, hvis man skal få et gennembrud for køreplanen.

Og igen skal man altså huske på, at FN laver mange ting. Den støtte, som vi har leveret her i vedtagelsen til FN's arbejde, går jo på hele det bredspektrede, går jo på det humanitære, går på hele opbygningen af det fredsskabende og fredsbevarende, at hjælpe igennem FN's målsætning verden ud af fattigdom.

Det er jo de væsentligste arbejder. Det er det, man bruger mest tid på, og det er det, vi vil være